

rent minimale. Der er en Del af Forterne, som er af en saadan Beskaffenhed, at Indkvarteringen straks kan foretages uden nævneværdig Udgift, og det, der bliver tilbage, er maaske Bygningen af en enkelt Kaserne, der ikke kan andrage en større Sum, end at Beløbet maa kunne afholdes af de Summer, som opføres paa Loven om Omdannelse af Hærens Bygninger og Oprettelsen af Øvelseslejre m. m.

Den højtærede Minister brugte et Billede om, hvorledes man i et Amtsraad stillede sig, naar der var til Forhandling et Forslag om Indretning af et Sygehus. Han sagde, at man da kunde vente, at Lægeautoriteterne vilde stille meget vide Krav, men at man ikke vilde imødekomme alle disse Krav. Det er vistnok fuldstændig rigtigt, hvad den højtærede Minister siger, at der kan blive stillet saa store Krav, at de økonomiske Forhold forbyde at følge dem, men eet er jeg overbevist om, at de Læger, som skulle betjene de syge paa dette Sygehus, ville forlange, og det er, at Sygehuset skal være brugeligt. Det Amtsraad, som skal skaffe Pengene til Veje, vil ogsaa sikkert være rede til at bevilge, hvad der i saa Henseende er fornødent. Det er ogsaa det eneste Krav, der stilles til Ordningen af Forsvaret, at de, der skulle bruge det, kunne acceptere det, kunne sige: Jo, det er anvendeligt, det er brugeligt til sit Formaal. Saa snart en saadan Accept foreligger, stemme vi for Forsvarslovene, saa ville alle de forsvarsvenlige Grupper være fornøjede og ville stemme derfor.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtalte i sit Foredrag, at om det nu kom til en Forstaaelse om og en Afgørelse af dette Spørgsmaal, vilde der ikke blive Fred, hvis Afgørelsen blev af den Beskaffenhed, som vi her vente, den skal blive, men saa vilde de fra den Side rejse Strid paa ny ude i Landet. Det tror jeg, det ærede Medlem har fuldstændig Ret i, at saadan vil det gaa. Men jeg vil nok spørge det ærede Medlem og hans Partifæller: Om vi nu havde faaet den Ordning, som det radikale Parti vilde have, vilde der saa blive Fred? Vilde de ikke paa samme Maade skabe Ufred, Strid, ogsaa hvis det var en saadan Ordning, eftersom de jo have til Formaal helt at afruste og ophæve og nedlægge ethvert Værn? Jeg tror derfor, vi ikke skulle tage os den Trusel saa nær, thi den Fred faa vi ikke hverken paa den ene eller den anden Maade, og vi faa da tage Kampen op. Jeg haaber ogsaa, vi skulle

tage Kampen op saaledes, at vi ikke mere splitte og dele os, men samle os, alle dem, som paa mange forskellige Punkter have Ønsker og Krav fælles, thi saa kunne vi roligt tage Kampen op, saa skal det nok ende med Sejr for vore Tanker.

Grønborg: Jeg havde ikke troet, at jeg skulde faa Ordet i Aften, men det gaar saa rask med Talerne — vi springe over en Del —, og saa er det altsaa min Tur. Naar jeg har bedt om Ordet, er det ikke, fordi jeg tror, at jeg ved mine Ord kan afværge den Ulykke, som jeg ser, der er ved at ske. Siden den 25. Maj har jeg egentlig ikke troet paa Muligheden af at kunne forhindre den, ikke fordi Valgresultaterne paa nogen Maade gav Berettigelse til at føre en saadan Militærordning igennem som den, der nu er Udsigt til, men fordi jeg har en levende Følelse af, at hvis vi ikke kunde blive saa mange som mindst Halvdelen af Medlemmerne i dette Ting, vilde det være umuligt for os at stemme Forliget ned og forhindre det.

Det Forlig, som nu er ved at blive sluttet, skaber nye Betingelser for vort Militærvæsens Udvikling. Det er et Forlig, som danner et Grundlag, hvorpaa Militarismen kan bygge sin faste Borg i vort lille fredelskende Danmark, imod og paa Trods af den overvejende Del af Vælgerbefolkningens Villie og Ønsker. Saaledes lykkedes Forligsbestræbelserne i 1866, og en senere Venstreslægt har ikke kunnet forstaa, hvorledes det var muligt den Gang at føre dette Forlig igennem. Saaledes lykkedes de i 1894, og vi kunne neppe forstaa, hvordan det kunde ske mod Vælgerernes Villie. Den kommende Slægt, som faar til Opgave at raade Bod paa de Fejlgreb, der nu blive gjorte, og Følgerne deraf, vil heller ikke kunne forstaa, hvordan det var muligt, at omtrent et halvt Hundrede Folketingsrepræsentanter, der vilde kalde sig Venstremænd, i Sommeren 1909 kunde slutte et saadant Forlig med Højre om en Sag, som har ligget dem imellem i mange Aar, saa man skulde synes, at den dannede saa dyb en Kløft, at det var umuligt at fylde den ud og komme over den.

Det er, som sagt, ikke mit Haab, at vi skulle kunne undgaa dette Nederlag, jeg har ikke haft noget Haab derom siden den 25. Maj, og jeg har heller ikke nogen Tro til, at der her i Salen fra vor Side kan tales saa indtrængende, kloge og alvorfulde Ord, kan tales saa advarende Ord, kan raabes et saa kraftigt